

Nakonec přijímá, protože věří, že zde bude v bezpečí před policií. Během rozhovoru o tom, co se mu přihodilo, lékař vyjadřuje respekt a účast s prožívaným stresem. Pacient se postupně otevírá, a nakonec toho sděluje překvapivě hodně. Dominuje paranoidně-perzekuční blud o sledování policií, o kterém v nejnějším nepochybuje. Bez halucinací. Ve vnímání selektivní pozornost pro možné ohrožení. Paměť a intelekt bez narušení. Logické myšlení ve službě bludného zpracování – neutrální fakta jsou interpretována jako ohrožující. Přestože os- tražitost během celého rozhovoru kolísá, na konci se zdá, že lékaři důvěřuje a je v danou chvíli zklidněný.

Diagnóza při přijetí: Porucha s bludy, perzekuční subtyp. Premorbidně pravděpodobně paranoidní porucha osobnosti.

Léčba: Pacient byl zaléčen risperidonem v kombinaci s každodenní systematickou psychoterapií. Zpočátku velmi citlivě reaguje nežádoucími účinky na 2 mg risperidonu, po kterých se objevují pocity napětí, proto přidán klonazepam, po kterém se i celkově zklidňuje. Během čtyřtýdenního pobytu byl probrán rozvod s manželkou a pocity méněcennosti s ním spojené. Truchlení spojené s rozvodem a zpochybnění, že jediným důvodem rozvodu byla jeho méněcennost, výrazně zvyšuje důvěru v psychiatra. Paralelně se daří postupně narušovat bludný systém o pronásledování policií. Pomocí periferního dotazování postupně oslabuje přesvědčení, že studenti v černém jsou tajní policisté a že požadavek ochranky v obchodě byl součástí policejního sledování. Připouští, že monitorování jeho vstupů na internet (včetně erotických stránek) asi pro policii nemá větší význam, že by policie vynakládala tolik prostředků na jeho sledování... Domnívá se, že pravděpodobně není pokládán za špiona. V době dimise připouští alternativní pohledy na celou situaci. Ohledně sledování si není zcela jist, policie ho sledovat nemusí, ale může... Další péče probíhá ambulantně

a trvá s přestávkami pět let. Je postupně zpracováno jeho dětství a vytvoření jádrových přesvědčení o vlastní méněcennosti a o tom, že ho ostatní chtějí zneužít. V průběhu pěti let v řadě běžných stresujících situací znovu propadá vztahovačnosti, kterou je nutné v sezeních empaticky probrat a postupně vytvořit alternativní pohled. Po třech letech odjíždí pracovně na půl roku do zahraničí. Zde pracuje poměrně izolovaně, má minimální kontakty s lidmi. Vrací se s dojmem, že tam byl sledován. Tento dojem si sám zpochybňuje, ale míra přesvědčení, zda je to realita nebo jeho vztahovačnost, kolísá. Terapie pokračuje. V pátém roce je poprvé schopen si dělat ze svého vztahovačného vnímání světa legraci, nicméně obrací se k nespravedlnosti ve společnosti a uvažuje, že se zapojí do nějaké politické strany, aby nespravedlnosti pomáhal narovnávat. V žádné ze stran však nenachází poctivý program a politiku, které by mu připadali dostatečně čestné, a na založení vlastní strany si nepřipadá dost silný. Na konci terapie nahlíží i na tuto touhu jako na potřebu kompenzovat pocity slabosti a méněcennosti a upouští od nich. Po pěti letech je psychoterapie ukončena, protože odjíždí pracovně na dva roky do jihovýchodní Asie. Trochu se obává, aby se tam opět nezačal cítit sledovaný nebo pronásledovaný. Je však velmi spokojen s výší nabízeného platu, protože to chápe jako důkaz, že je přece jen schopný. Do republiky se vrací třikrát až čtyřikrát za rok. Vždy kontaktuje terapeuta a probírá s ním, jak se mu žije. Stále užívá risperidon, který si do zahraničí odváží z republiky. Nechce tam kontaktovat psychiatra. V zásadě je spokojen, i když nadále žije izolovaný život. Se syny, kteří jsou už v pubertě, je v kontaktu vždy při návštěvě a nejméně jednou týdně on-line. V létě s nimi každoročně tráví týden na dovolené. Chtěl by s nimi být častěji, ale chápe, že žijí v nové rodině a nechce to narušovat. Novou manželku ani přítelkyni zatím nenašel.